

Sygn. akt III AUa 226/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr.) SSO del. Barbara Konieczna
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2018 r. w Szczecinie

sprawy S. O.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w S.

o wysokość renty służb mundurowych

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 stycznia 2018 r. sygn. akt VI U 1185/17

oddala apelację.

SSO del. Barbara Konieczna SSA Anna Polak SSA Barbara Białecka

Sygn. akt III AUa 226/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 czerwca 2017 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w S. odmówił S. O. doliczenia okresu 3 lat szkoły przyzakładowej do wysługi emerytalnej. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że w dniu 8 czerwca 2017 r. ubezpieczony złożył wniosek o doliczenie okresu 3 lat szkoły przyzakładowej do wysługi emerytalnej. Organ rentowy wskazał, że w związku z tym, iż ubezpieczony nie ma ustalonego prawa do emerytury, brak jest podstaw do doliczenia okresu w szkole przyzakładowej do wysługi emerytalnej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył S. O. podnosząc, że jest osobą trwale niezdolną do zawodowej służby wojskowej z powodu wypadku związanego ze służbą wojskową. Po ostatecznym sprecyzowaniu stanowiska ubezpieczony wniósł o zaliczenie do wysługi emerytalnej 3 lat nauki zawodu.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. wskazując, że zarzuty tyczą się jedynie orzeczeń wojskowych komisji lekarskich które nie były skarżone przez ubezpieczonego, alternatywnie w przypadku uznania, iż nie ma podstaw do odrzucenia odwołania organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości. Ponadto organ rentowy wniósł o zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z 17 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowił następująco ustalony stan faktyczny i rozważania prawne.

S. O. ur. (...) w dniu 21 czerwca 1991 r. ukończył naukę w (...) Szkole Zawodowej (...) w S. w zawodzie mechanik urządzeń kolejowych – wagony, o trzyletnim okresie nauczania.

Ubezpieczony rozpoczął pełnienie służby wojskowej w dniu 28 sierpnia 1991 r. początkowo jako kadet, od dnia 25 czerwca 1994 r. do 18 sierpnia 2005 r. pełnił zawodową służbę wojskową. Przyczyną rozwiązania stosunku służbowego było orzeczenie Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w O. nr (...) z dnia 29 czerwca 2005 r. w którym uznano, iż ubezpieczony jest trwale niezdolny do służby wojskowej oraz trwale i całkowicie niezdolny do czynnej służby wojskowej. Ubezpieczony zaliczony został do III grupy inwalidzkiej.

Decyzją (...) z dnia 13 września 2005 r. S. O. nabył prawo do wojskowej renty inwalidzkiej od dnia 1 września 2005 r. Decyzją z dnia 4 sierpnia 2006 r. organ rentowy, w związku z ustaleniem istnienia u ubezpieczonego III grupy inwalidzkiej w związku ze służbą wojskową, powstałego wskutek wypadku z tytułu którego przysługują świadczenia odszkodowawcze przyjął do ustalenia wysokości świadczenia procentowy wymiar renty w wysokości 50%. Świadczenia przysługujące ubezpieczonemu były wielokrotnie waloryzowane i zmieniane. Żadna z powyższych decyzji nie była kwestionowana przez odwołującego się. Orzeczeniem (...) w B. z dnia 24 sierpnia 2010 r. ubezpieczony został uznany za osobę trwale niezdolną do zawodowej służby wojskowej, jednocześnie wnioskodawca został zaliczony do III grupy inwalidztwa z ogólnego stanu zdrowia oraz III grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową powstałego w skutek wypadku/chorób z tytułu którego przysługują dodatkowe świadczenia odszkodowawcze.

W dniu 8 czerwca 2017 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o ustalenie wysokości świadczenia z uwzględnieniem 3 letniego okresu nauki w szkole przyzakładowej.

Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za nieuzasadnione. Jako podstawę rozstrzygnięcia powołał treść przepisów art. 5 ust. 1, art. 3 pkt 8, art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. 2016 r., poz. 1037). Zdaniem Sądu I instancji, w przypadku ubezpieczonego przepis art. 15 ust. 1 cyt. ustawy nie znajdzie zastosowania. Ubezpieczony posiada bowiem prawo do wojskowej renty inwalidzkiej, nie uzyskał natomiast prawa do emerytury wojskowej w myśl art. 12 wojskowej ustawy emerytalnej. Bez znaczenia do ustalenia wysokości świadczenia pozostaje zatem czas nauki w przyzakładowej szkole zawodowej albowiem okres ten nie ma wpływu na podstawę wyliczenia świadczenia rentowego. Jak już wskazano podstawę wymiaru renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne żołnierzowi zawodowemu w ostatnim miesiącu pełnienia zawodowej służby wojskowej. Sąd Okręgowy wyjaśnił, że stosownie do treści art. 22 renta inwalidzka wynosi dla inwalidów zaliczonych do:

- 1) I grupy - 80%,
  - 2) II grupy - 70%,
  - 3) III grupy - 40%
- podstawy wymiaru.

Stosownie natomiast do treści ustępu 2 rentę inwalidzką zwiększa się o 10% podstawy wymiaru inwalidom, których inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

W ocenie Sądu orzekającego nie ulega wątpliwości, że wysokość renty inwalidzkiej została ustalona przez organ rentowy w oparciu o powyższą treść art. 22 ust. 1 pkt 3b oraz ust. 2 zwiększając podstawę wymiaru renty dla inwalidy III grupy wynoszącą 40 % o 10% podstawy z tytułu wypadku w związku ze służbą wojskową, z tytułu którego przysługują świadczenia odszkodowawcze.

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2018r. Sąd Okręgowy w Szczecinie uzupełnił wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 stycznia 2018 roku wydanego w sprawie sygn. akt VI U 1185/17, przez dodanie punktu drugiego sentencji o treści: „zasądza od S. O. na rzecz Wojskowego Biura Emerytalnego w S. kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu”.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się ubezpieczony. W wywiedzonej apelacji zarzucił jednocześnie, że wydanie wyroku nastąpiło po „pobieżnym i jednostronnym sprawdzeniu sprawy, jednocześnie została naruszona procedura procesowa”. Apelujący zarzucił również naruszenie art. 32 pkt 1 Konstytucji RP oraz art. 7 k.p.a.

Mając powyższe na uwadze apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i „uznanie zaliczenia 2,6 % okresu szkoły przyzakładowej”. Apelujący wskazał, że obecnie jest rencistą wojskowym zaliczonym do III grupy inwalidztwa powstałego wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową, do którego stosuje się zasady obliczania wysokości renty według Rozdziału 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. Żaden artykuł nie ma obostrzeń dotyczących nieuznania zaliczenia 2,6% okresu szkoły przyzakładowej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji wydał trafne rozstrzygnięcie znajdujące uzasadnienie w całości kształcie sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów. Sąd Apelacyjny w całości podzielił ocenę materiału dowodowego, która jest pełna i odnosi się do wszystkich zagadnień poruszanych przez ubezpieczonego, zaaprobował ustalenia Sądu Okręgowego, jak też ocenę prawną.

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że cechą charakterystyczną postępowania w sprawach m.in. o przyznanie emerytury jest to, że sąd ubezpieczeń społecznych ocenia przede wszystkim zgodność z prawem decyzji organu rentowego i bierze pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili wydawania tej decyzji. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza bowiem decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁹ k.p.c., art. 477¹⁴ k.p.c.). Wobec powyższego przedmiot rozpoznania niniejszej sprawy stanowiła możliwość zaliczenia ubezpieczonemu do otrzymywanego przez niego prawa do renty okresu nauki w szkole przyzakładowej. Bez znaczenia dla rozpoznania sprawy pozostawały twierdzenia ubezpieczonego odnośnie przebiegu i skutków wypadku przy pracy, czy też odnośnie zasadności działania jego przełożonych po tym zdarzeniu.

Jak prawidłowo wskazał Sąd I instancji, zastosowanie w sprawie znajdują przepisy ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1037). Przepis art. 22 w ustępie 1 pkt 3 stanowi, że renta inwalidzka wynosi dla inwalidów zaliczonych do III grupy 40% podstawy wymiaru. Przepis art. 5 ust. 1 wskazuje, że podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne żołnierzowi zawodowemu w ostatnim miesiącu pełnienia zawodowej służby wojskowej, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 oraz art. 32b. Natomiast przepis art. 3 pkt 8 wyjaśnia, że przez pojęcie „uposażenie” należy rozumieć uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym i miesięczną równowartością dodatkowego uposażenia rocznego,

należnych żołnierzowi zawodowemu stosownie do przepisów ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1414, z późn. zm.).

Treść powołanych przepisów jest jednoznaczna i nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. Przy ustalaniu wysokości renty inwalidzkiej pod uwagę bierze się jedynie wysokość uposażenia, obliczonego wedle powołanych wyżej przepisów. Brak jest zatem prawnych możliwości doliczenia okresu pobierania nauki do prawa do renty inwalidzkiej. Wysokość renty może być zwiększona jedynie o 10 % podstawy wymiaru inwalidom, których inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze (art. 22 ust. 2 w/w ustawy). Ubezpieczonemu, czego zresztą nie kwestionował, organ rentowy do przyznanej renty inwalidzkiej doliczył 10% podstawy wymiaru, bowiem inwalidztwo S. O. powstało w związku ze służbą.

Nie jest sporne, że ubezpieczony nie spełnił warunków do nabycia prawa do emerytury wojskowej, bowiem nie posiada 15 lat służby wojskowej. Wobec powyższego do ustalenia wysokości świadczenia rentowego nie mogą być brane pod uwagę zasady ustalania wysokości emerytury wojskowej. Są to bowiem dwa odrębne świadczenia i przepisy prawa nie przewidują możliwości wyboru przez ubezpieczonego korzystniejszych dla niego przesłanek warunkujących przyznanie świadczenia, do którego przyznania nie spełnia on warunków. Bez znaczenia pozostaje w tym wypadku kwestia tego, że ubezpieczony nie z własnej winy nie dosłużył do 15 lat służby wojskowej. Przesłanki do nabycia określonych świadczeń z ubezpieczeń społecznych wymagają ścisłej interpretacji i nie jest możliwe stosowanie wyjątków czy zasad współzycia społecznego.

Reasumując, zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa. Obowiązujące przepisy prawa bowiem nie przewidują możliwości doliczenia do podstawy wymiaru renty okresów pobierania nauki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego.

SSO del. Barbara Konieczna SSA Anna Polak SSA Barbara Białicka